

munale Frihed, om man vilde nægte et Byraad at faae en Bestemmelse ind i Vedtægten om, at denne Anvendelse af den anordnede Stoletvang kan paa dets Begne overlades til Stolecommissionen. Det er kun, derom Spørgsmaalet dreier sig. — Det er fremdeles i Lovforslagets § 33 bestemt, at Revisorerne skulle vælges af Byraadets umiddelbart valgte Medlemmer. De 10 Medlemmer, paa hvis Begne jeg fører Ordet, have under Nr. 24 foreslaaet, at Revisorerne ligesom hidtil skulle vælges af samtlige valgberettigede Beboere i Communen paa den for Valget af Medlemmer af Byraadet foreskrevne Maade. Man har meent, at disse Revisors Valg var af en saa stor Betydning, at det var rigtigst at lade det være umiddelbart og derimod ikke middelbart. Forslaget under Nr. 20 staaer i en nøiere Forbindelse med det Hovedpunkt, som jeg ret strax skal komme til, og jeg har saaledes kun tilbage to Forslag, nemlig det ene det under Nr. 27, der gaaer i en Retning, som der har vilst sig megen Sympathi for i Landstthinget, og hvorfor ogsaa et æret Medlem udtalte sig ved Sagens 1ste Behandling her i Salen, nemlig at Kjøbstædernes Vedtægter skulle meddeles Rigsdagen. Man antager, at naar Bestemmelsen affattes i en saadan uskyldig Form, som det er fteet i Forslaget under Nr. 27, vil den ikke kunne møde nogen Modstand, navnlig ikke fra den høitærede Ministers Side, og saa vidt synes det mig ogsaa, at der kunde være god Dpforsdring til at gaae for at imødefomme et temmelig almindeligt Ønske i det andet Thing. Der kan vel neppe indvendes Noget imod, at man, naar man i en Lov om Kjøbstædernes Communalforhold henviser mange og deriblandt meget vigtige Punkter til nærmere Fastsættelse i Vedtægten, da træffer en Bestemmelse om, at der under en eller anden Form skal meddeles Rigsdagen Underretning om, hvad der saaledes er blevet foreskrevet i de enkelte Vedtægter. Det kan dog have sin Interesse for Rigsdagen, der fastsætter de store Grundtræk for den hele kommunale Ordning, at blive bekendt med, paa hvilken Maade Kjøbstæderne

i det Enkelte have ført Hovedbestemmelserne videre. Dette kan have saa meget mere Betydning, som det jo vel er muligt, at der paa enkelte Punkter, navnlig paa det Hovedpunkt, jeg ret strax skal komme til at omtale, kan, om kortere eller længere Tid, fremtræde et stærkt Ønske om en Forandring, om hvis Hensigtsmæssighed og Gavnlighed man imidlertid meget bedre kan danne sig en begrundet Forestilling, naar man bliver nøiere bekendt med, hvad der i denne Henseende maatte være vedtaget i de enkelte Communer og sat ind i deres Vedtægter. Jeg sigter naturligvis til Ordningen af Magistratsforholdet, hvilket Forhold idetmindste de ti Forslagsstillere have foreslaaet væsentlig henviist til Kjøbstædernes egen Afgjørelse. Det andet tilbagestaaende Forslag er det, der fremtræder under Ændringsforslagene under Nr. 14 og 26; disse to Forslag staae nemlig i Forbindelse med hinanden. Det Punkt, som dette Forslag vedrører, angaaer det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholde, naar Ministeriet mener, at Byraadet har overskredet sin Myndighed eller vægret sig ved at gjøre Noget, hvortil det ifølge Loven eller ifølge særlige bestaaende Retsforhold skulde være forpligtet. Vi have tilladt os i Forslaget under Nr. 26 at foreslaae at vende tilbage til den Affattelse af den herhenhørende Paragraph, som Folkethinget i forrige Session billigede. Det vil sees, at dette Forslag afviger fra Lovforslaget deri, at man ikke har villet ubetinget undergive Communerne Ministeriets Afgjørelse, forsaavidt der var Spørgsmaal om, hvorvidt Communerne havde handlet lovligt eller ikke lovligt. Jeg for mit Vedkommende tillader mig at fastholde den Dpfattelse, at det er ganske i sin Orden, at naar der spørges, om en Commune har handlet lovlig, retmæssig eller ikke, hvilket Spørgsmaal jo mangen Gang kan ligefrem vedrøre endog privatretlige Forhold, saa maa Communen kunne forlange en Afgjørelse af Domstolene, og forsaavidt altsaa kunne paastaae, at Ministeriets Afgjørelse ikke skal være den endelige.

Jeg har saaledes da kun tilbage at omtale